

elő a múlt század olasz „himnuszát”, a *Nabucco* kórusát.

Egy énekművészt hiba volna nem említeni külön. Előre annyit hallottunk *Lubica Vargicováról*, hogy külföldön Gruberova utódának nevezte a kritika. Igen, az. (További örvendetes budapesti fellépésén még az idén és majd tavasszal meg lehet győződni róla.) A koloratúrszoprán hangfaj nem attól és nem akkor élmény, ha az énekes extra díszítményekre képes (ez csak technikai követelmény), hanem ha hangja gyönyörű, drámai töltéssel telített, zeneileg és hangulatilag tiszta, éneklése, játéka magával ragadó. Olyan, mint a fiatal Vargicováé, akiről már ma nyugodtan kijelenthető: világnagyság.

Örvendetes, hogy a két közeli város operakultúrája a kölcsönös vendégjátékokkal még közelebb került egymáshoz. Boldogan várjuk legközelebbi jelenlétüket nálunk, esetleg gazdag operakincsük valamelyik darabjával.

RAJK ANDRÁS

„Játszhatatlan” darab – remek előadásban

Nestroy Talizmánja a Katona József Színháznak is szerencsét hozott: nagyszerű, felszabadult humorú produkciót sikerített belőle **Eörsi István**, a fordító, *Darvas Ferenc*, a zeneszerző, *Máté Gábor*, a rendező s a kiváló színészgárda, amely első sorban a társulat fiataljaiból – *Fullajtár Andrea*, *Huszárik Kata*, *Kiss Eszter*, *Pelsőczy Réka*, *Elek Ferenc*, *Fekete Ernő*, *Nagy Ervin*, *Takátsy Péter* – verbuválódott. Pedig az alapművet olvasva nem gondolná az ember, hogy ebből manapság szórakoztató látványosság születhet, ahogy feltehetően nem gondolná az érdemes szerző többi darabját olvasgatva sem, pedig nem keveset írt: nyolcvanhármát (s közben még olyasmire is jutott ideje, hogy elénekelje *Sarastrót A varázsfuvolában...*).

Vannak írók, akiket becsülünk, de műveikben nem annyira magunkra, a magunk korára ismerünk, mint inkább az övékre, s a jogos tisztelet mellett több-kevesebb dohszagot érzünk, Nestroyról tudjuk, főleg ha ismerjük *Györffy Miklóstól A német irodalom rövid története* című igen hasznos könyvet, hogy a múlt század első felében „a korabeli bécsi

kispolgárság valóságos intézményévé nőtte ki magát”, nemkülönben, hogy „új műfajt teremtett ... a politikai komédiával”, de úgy sejtjük – mert hát ki olvasta végig a közel száz opust? –, nem igazán a mi emberünk.

Hacsak nem olyan emberek kezdenek foglalkozni valamely alkotásával, mint most a Katonában.

Az alaphelyzet egyszerű, a „ruha teszi az embert” (látszólagos?) igazságát mutatja be, s gúnyolja ki azokat, akik elájulnak egy „ruhától” (ami itt egyébként paróka): címtől, rangtól, hatalomtól. A vörös hajú fiatalember különböző parókákat véve magára különböző szín- és szívérzékeny hölgyekben – köztük Flórában, azaz az előbb nem említett *Csákányi Eszterben* – ébreszt különböző vágyakat, mígnem lelepleződik, de ne féljünk, sorsa jóra fordul.

A Katonában a darab segítségével régi színházi stílust, sőt, stílusokat parodizálnak fergetegesen, nem kegyetlenül gúnyolódva, hanem szeretettel. Az előadás a rangkórságot megfricskázva végül is a színházról, a színházi varázslatról szól, arról, mire is képes néhány tehetséges ember a színpadon.

D. MAGYARI IMRE

Philoktétész Landorhegyen

A századvég színházának eklektikus miliójében a közfigyelem fokozott érdeklődéssel kísért minden olyan rendezői törekvést, amely klasszikus darab színpadra állítására vállalkozik. Ezért is különös érték, hogy – hosszú évek hallgatása után – a színpad világához visszatért *Ruszt József Szophoklész Philoktétész* című drámájának színrevitelével lépett a zalai közönség elé.

A Landorhegyi Színházban bemutatott előadás igazolta a színházbarátok és a szakma előzetes várakozását. Ruszt professzionális rendezésével ezúttal is bebizonyította, hogy a több mint kétezer éves görög drámának a mai néző számára is létezik közérthető üzenete. A rendezői átdolgozás alapján megtartotta a darab eredeti kompozícióját. Erénye a dramaturgiai beavatkozásnak, hogy frappáns megoldással hidalta át a Szophoklész-dráma befejezésének – az isteni beavatkozás következményeként kialakult – szerkezeti követ-